

Zīmuļa pasakas

Anna Gabriela	Dālija	2.lpp.
Marta	Gladiola	3.lpp.
Eduards	Pasaka par margrietiņu	5.lpp.
Elizabete	Neaizmirstulīte	6.lpp.
Anna	Roze	7.lpp.
Karlīna	Lavanda	8.lpp.
Emīlija	Pasaka par tulpi	9.lpp.
Mišela	Saulespuķe	10.lpp.
Marta	Dators	11.lpp.
Eduards	Pasaka par rotaļlietu vārdā Stīvs	12.lpp.
Karlīna	Pavārs un pica	13.lpp.
Anna Gabriela	Rožu smarža	14.lpp.
Emīlija	Māja	15.lpp.
Karlīna	Monēta	16.lpp.

Dālija

Dālijas - pufīgi skaistās puķes. Un tieši tādēļ arī radās šis stāsts.

Reiz dzīvoja skaista, balta Dālija, viņa bija skaistākā puķe ciematā, jo visi apbrīvoja viņas daiļumu. Bet šai skaistajai, baltajai Dālijai bija pielipis melns, briesmīgs kukainis. Ak, nabaga Dālija! Ko gan viņa varēja izdarīt, tāda skaista un trausla. Šis briesmīgi ļaunais kukainis nabaga trauslo Dāliju sāka graužt. Pagāja dienas, nedēļas, bet briesmīgais, melnais kukainis sēdēja uz baltās Dālijas. Reiz pie baltās puķes pielidoja skaists tauriņš: "Ak, nabaga Dālija! Kāpēc šis briesmīgais kukainis ir pie taviem skaistajiem ziediem?" Tauriņš satraukti vaicāja. Melnais kukainis tik smīnēja un turpināja graužt Dālijas kātu. Dālija teica: "Man sāp! Es nezinu, kāpēc šis briesmīgais kukainis grasās mani iznīdēt." Tad ierunājās pats melnais, briesmīgais un ļaunais kukainis: "Re! Tad tomēr kāds pie tevis atlido, pārējiem jau vienalga, kas ar tevi notiek! Tik apbrīno tavu skaistumu! Un tauriņš, kas pie tevis atlidoja, paliks mūžīgi tavš ciemiņš!" Ziniet, tā arī bija. Tauriņš (reizēm), lai kā arī negribētu, apciemoja Dāliju, nez vai tas bija lāsts? Bet, nevienam nemanot, ļaunais, melnais kukainis bija pārvērties par skaistu tauriņu! Bet Dālijai, kas nevienam nelūdza palīdzību, bija iekrāsojusies melna ziedlapa, tā bija kā zīme, ka melnais kukainis tur bija sēdējis. Kādu reizi melnais tauriņš (briesmīgais kukainis) apsēdās uz Dālijas melnās ziedlapas un teica: "Nu, kā tad klājas?" Dālija nopūtās un teica: "Tu neesi te atlidojis, lai man ko labu vēlētu!" Tauriņš teica: "Esmu gan! Tici vai netici, esmu nācis ar labu prātu!"

Dālija klusēja, jo šī melnā ziedlapa viņai patiesi nepatika! Tagad neviens vispār viņu neapciemoja, jo viņa vairs nebija skaistākā puķe ciematā.

Tauriņš turpināja: "Kurš tagad tevi apciemo?" Dālija ilgu brīdi klusējusi atbildēja: "Tu! Tomēr tikai tu ar patiku un bez piespiešanas mani apciemo." Tauriņš uzsmaidīja un paķīnāja: "Jā! Vismaz tu man tagad esi laba draudzene!" Dālija, nolaidusi acis, bēdīgi teica: "Tad kāpēc tu mani grauži?" Pēc mirkļa tauriņš atbildēja: "Es tevi negrauzu, tās bija sāpes, kuras tevi mocīja, jo neviens tevi neapciemoja!" Vienreiz es sēdēju zālē pie tava stumbra un cerēju, ka arī man tavs sārtais smaids uzsmaidīs," teica tauriņš. Dālija saprata tauriņa teikto un solīja mūžīgu draudzību. Pēc dienām, nedēļām, gadiem tauriņš apciemoja Dāliju, katru reizi Dālija to ar prieku sagaidīja. Jā! Viņa patiešām gaidīja melno tauriņu.

Un šim melnajam kukainim (nu jau tauriņam) pat sapņos nerādījās, ka viņš jebkad varētu būt skaistās Dālijas labākais draugs.

Gladiola

Reiz kādai zemniecei piedzima meitiņa. Viņu nosauca par Gladiolu. Viņa bija skaista, jauka un mīļa. Kādu dienu Gladiola aizgāja uz mežu. Kad Gladiola bija nonākusi izcirtumā, viņa ieraudzīja kaut ko baltu un gaišu. Viņa nedaudz sabijās, bet ziņkārība ņēma virsroku. Gladiola gāja tuvāk baltajam tēlam. Kad viņa piegāja tik tuvu, ka varēja sajūst būtnes siltumu, Gladiola saprata, ka noslēpumainais tēls ir maza laumiņa.

„Kas tu esi?” jautāja Gladiola.

„Es esmu meža dvēsele Daira, meža mātes meita,” atbildēja laumiņa.

„Bet kas esi tu?” jautāja laumiņa.

„Es esmu Gladiola,” viņa teica. „Ko tu te dari?”

„Es sargāju mežu no nokalšanas,” atbildēja Daira. „Es staigāju pa mežu un sargāju kokus no bubuļiem.”

„Kas ir bubuļi?” vaicāja Gladiola.

„Tie ir mazi, melni vīriņi, kas, ejot garām kokam, liek kokam nokalst,” Daira atbildēja.

„Un kā tu tos aizdzen?” jautāja Gladiola.

„Es viņus nekur nedzenu. Es tikai paeju viņiem garām, un viņi paši aizbēg, jo baidās no manis,” atbildēja Daira.

„Kāpēc viņi no tevis baidās?” nelikās mierā Gladiola.

„Laikam tāpēc, ka viņi ir tumsas radījumi, bet es - gaismas. Starp mums ir sava veida karš.”

Gladiola nevarēja atraut acis no Dairas.

„Kā bubuļi izskatās?” vaicāja Gladiola.

„Neviens to nezina, bubuļi pārvēršas par to, no kā cilvēkiem bail,” atbildēja Daira.

„Un kādā izskatā viņus redzi tu?”

„Lai tas paliek pie manis,” atbildēja Daira. „Nāc, es tev kaut ko parādīšu!”

Viņas izgāja cauri izcirtumam un nonāca uz maza pakalniņa.

„Ko mēs te darām?” vaicāja Gladiola.

„Tūlīt redzēsi,” teica Daira.

Viņas uzkāpa pakalniņā, un Daira sāka svilpot. Pēkšņi no priedes izlidoja mazi putniņi un sāka riņķot ap Gladiolu.

„Vai, cik skaisti!” izsaucās Gladiola.

„Viņi klausu tikai man,” teica Daira.

Gladiola neko neatbildēja, viņa tikai ar pavērtu muti vērās Dairā. Nākamajā dienā Gladiola atkal devās uz mežu. Kad viņa nonāca izcirtumā, no Dairas nebija ne vēsts. Izcirtuma vidū auga tikai skaista puķe. Gladiola piegāja puķei klāt un saskatīja uz puķes ziedlapiņas vārdus. Uz ziedlapiņas bija rakstīts „Gladiola”. Viņa no sākuma nesaprata, ko tas nozīmē, bet tad Gladiola apskatīja augu kārtīgāk un pamanīja uzrakstu „Daira”. Gladiolai iešāvās prātā doma, ka Daira ir pārvērtusies par šo skaisto ziedu, bet kādēļ uz ziedlapiņām ir viņas vārds? Gladiola ilgi domāja, ko darīt, un izdomāja, ka rīt atkal atnāks. Tā arī viņa izdarīja, nākamajā dienā atnāca uz izcirtumu. Bet, lai cik ilgi viņa tur sēdētu, Daira neparādījās. Gladiola uz izcirtumu nāca vairākas dienas, bet no Dairas ne vēsts.

Kādu dienu uz puķes ziedlapiņas bija rakstīts: „Es esmu iemiesojusies šajā puķē un nekad vairs neatgriezīšos, tas ir tāpēc, ka es esmu izvēlējusies savu pēcteci, tu viņu varēsi sastapt tikai pilnmēness naktīs. Šo puķi es nosaucu par Gladiolu.”

Gladiola nespēja novērst acis no ziedlapiņas.

„Daira nekad neatgriezīsies,” viņa pie sevis teica.

Gladiola aizskrēja uz mājām un atnesa puķu podu. Viņa izraka gladiolu no zemes un ielika gladiolu puķupodā. Viņa aiznesa gladiolu mājās un iestādīja dārzā.

Tā radās šī skaistā puķe gladiola.

Pasaka par margrietiņu

Reiz sen vai netik senos laikos dzīvoja Margrieta, kura bija ļoti čakla. Viņa katru dienu strādāja ne jau tāpēc, ka lika, bet tāpēc, ka gribēja. Vienu dienu, jo kāpēc gan ne, viņa nolēma iziet ārā pastaigāties pa pļavu. Bet tad pēkšņi viņa ieraudzīja vienu zēnu, kurš skrēja apkārt. Viņa aizgāja pie zēna un iepazītājās ar zēnu: "Atvaino, sveiks, mani sauc Margrieta, kā tevi sauc?" Zēns atbildēja, sakot: "Kas ir vārds, man nav tāda vārda, es esmu tikai šīs pļavas gars, es to sargāju." Margrieta brīnījās un sacīja: "Kā tev nav vārda, vai tev nebija mammas, kas tevi nosauca vārdā?" Zēns atbildēja: "Kas ir mamma? Kā jau teicu - esmu tikai šīs pļavas gars." Vēlāk Margrieta viņam iedeva vārdu Džeks. Viņi visu dienu spēlējās un rotaļājās, vēlāk Džeks pateica, ka viņam ir jāiet, Margrieta atvadījās no zēna. Un tad pēkšņi viņš pazuda. Vairāki mēneši pagāja, bet viņa tik domāja, kā Džekam iet tur, pļavā. Vēlāk viņa atkal aizgāja uz to pašu pļavu, bet Džeka tur nebija. Tad Džeks parādījās, viņš izskatījās neparasti bāls. Džeks pateica Margrietai, ka mirst. "Pļava mirst," viņš klusā balsī teica, "tādēļ man arī ir jānomirst ar to kopā, lietus nav ilgi lijis, un viss izžūst". Margrieta sāka raudāt: "Lūdzu, nemirsti, tu esi man labākais draugs!" Džeks viņu mierināja: "Neraudi ar tevi viss būs kārtībā, vienkārši atceries mani, lūdzu." Viņi abi atvadījās un samīļojās.

Meitene redzēja, kā viņš izzuda, tā vietā uzziedēja balta, maza puķe. Meitene jutās vainīga, tāpēc viņa par ziediņu rūpējās un nosauca par Džeku Pļavas Garu.

Bet cilvēki nezināja šo smeldzīgo stāstu un nosauca šo puķi par margrietiņu.

Neaizmirstulīte

Reiz dzīvoja meitene vārdā Heilija. Viņa gāja 2.klasē, un viņai nebija neviena drauga.

Kādu dienu skolotāja teica: “Novāciet mantas no galda, tagad stādīsim puķes. Visi nāciet pie mana galda un izvēlieties vienu sēkliņu. Šeit ir dažādas.” Visa klase steidzās pie skolotājas galda un izvēlējās pašas lielākās un skaistākās sēklas. Visi grūstīja atpakaļ nabaga Heiliju. Tā nu visi bija izvēlējušies pašas labākās sēklas un atgriezušies savos solos. Kad Heilija kā jau pēdējā pienāca pie skolotājas galda, viņa ieraudzīja, ka blodiņā bija palikusi tikai viena maza un vārga sēkliņa. Tā nu viņa paņēma mazo, vārgo sēkliņu un gāja uz savu vietu. Viņa pagāja garām Maijas solam un redzēja, ka Maija ir izvēlējusies lielu un sulīgu sēklu. Kad Heilija apsēdās savā vietā, viņa palūkojās uz sava blakus sēdētāja Emīla sēklu, tā bija tāda liela un apaļa. Nu tāda pati apvēlusies kā Emīls. Tad visi paņēma podiņus un iebēra tajos melnzemi. Kad tas tika izdarīts, visi paņēma sēkliņas un ielika podiņos. Un tad skolotāja teica: “Nāciet visi pie mana galda. Un nostājieties rindā! Paņemsim lejkannas un aplaistīsim sēkliņas!” Visi atkal skrēja pie skolotājas un grūstījās. Smiltis bira pa visu klasi. Jānis skrienot apgāza maisu ar smiltīm, un smiltis uzbira Līgai uz vakar nopirktajām karpēm. Sacēlās tāds traci! Līga raudāja, Jānis skaidrojās. Emīls sāka ar Maiju strīdēties skaļā balsī. Kurš šo traci ir sācis. Skolotāja centās apklusināt Maiju un Emīlu. Tad viņa ieraudzīja raudošo Līgu un skrēja pie viņas. Skrienot pie Līgas, viņa paklupa aiz tukšā smilšu maisa un iegāzās tieši smilšu čupā. Bet Heilija tracī nepiedalījās, viņa visu vēroja no malas. Tad pēkšņi noskanēja zvans. Heilija paķēra somu un steidzās mājās, viņa visu izstāstīja mammai. Māmiņa bija pārsteigta par lielo traci skolā. Māmiņa teica Heilijai: “Viss būs labi, dārgumiņ. Rīt skolā viss tev izdosies!”

Pienāca rītdiena. Māmiņa aizveda Heiliju uz skolu. Kad meitene ienāca klasē, viņa bija patīkami pārsteigta, jo viss bija sakārtots. Viss bija sakopts. Un nebija ne izbārstītu smilšu, ne drupu. Visi klases bērni glīti sēdēja solos. Skolotāja teica: “Heilij, apsēdies savā vietā!” Heilija izdarīja, ko skolotājā lika. Skolotāja turpināja: “Tātad šodien mēs turpināsim iesākto, bet šodien esiet pacietīgi!” “Labi,” skolēni atbildēja. “Tātad sāksim. Paņemiet savus podiņus un sastājieties rindā pie mana galda. Tagad kārtīgi ielieciet melnzemi!” skolotāja skaitīja komandas. Tā viņi izdarīja visas lietas, kas bija vajadzīgas. Un podiņus nolika uz palodzes. Tad noskanēja zvans. Stundas bija beigušās. Tā pagāja vairākas grūtas un mācībām pilnas dienas. Viņi katru dienu laistīja, rūpējās un darīja visu, lai augi būtu laimīgi. Sākās brīvlaiks. Skolēni pavadīja brīvlaiku kur nu kurais. Tad pēc divām nedēļām visi atgriezās skolā. Katrs skrēja pie palodzes, lai apskatītos savu augu. Kad visi pienāca pie palodzes, viņiem bija liels pārsteigums. Neviena puķīte nebija sākusis augt! Kad Heiliju beidzot palaida pie palodzes, viņai bija tāds pārsteigums. Viņas podiņā bija parādījies mazs, zaļš asniņš. Heilija aiz prieka sāka lēkāt. Ak, cik priecīga viņa bija. Tā pienāca nākamā diena, atkal nevienā podiņā nebija ne maza, zaļa asniņa. Bet Heilijas asniņš bija paaudzies. Tā pagāja nedēļas. Heilija atnāca uz skolu, viņa ielūkojās podiņā, nu jau no podiņa sniedzās ārā brīnišķīga, zila puķe. Kad stunda sākās, skolotāja palūdza Heilijai atnākt klases priekšā. Heilija bija uztraukusies: “Ko no manis grib skolotāja?” Heilija atnāca klases priekšā. Skolotāja teica: “Apsveicam tevi, tu esi pirmā, kurai ir izaugusi puķe, apsveicam.” Kad noskanēja zvans, pie Heilijas pienāca visi klasesbiedri. Tagad visi gribēja draudzēties ar viņu.

Tad bija laiks ņemt ziedus mājās. Heilija bija ļoti laimīga, paņemot to uz mājām. Heilija pārnāca mājās un nolika ziedu uz palodzes. Tad viņa nodomāja: “Varbūt manam ziedam arī vajag vārdu?” Tad nu viņa ilgi domāja. Viņa domāja, domāja un beigās izdomāja: “Kā būtu, ja es šo ziedu nosauktu par neaizmirstulīti?” Tā šī zilā puķe bija ieguvusi sev skaistu vārdu Neaizmirstulīte. Heilija viņai šādu vārdu iedeva tāpēc, ka šīs puķes dēļ klasē bija liela jautrība, un viņa to nekad negribētu aizmirst.

Roze

Reiz sen senos laikos dzīvoja Roze, kura bija pasaules skaistākais daiļums un pats foršākais ir tas, ka viņa nebija iedomīga vai lepna, viņa bija ļoti jauka, mīļa. Daudzas puķes, piemēram, iedomīgais Granātkoks un Jasmīns daiļo Rozi apskauda, jo pašiem nebija tik tīra sirds.

Kādu dienu Rozei bija balle, viņa īsti negribēja aicināt uz savu balli Jasmīnu un Granātkoku, bet tad tomēr beigās nolēma, ka uzaicinās gan Jasmīnu, gan Granātkoku. Tad, kad bija ieradušies visi viesi, protams, ieskaitot Jasmīnu un Granātkoku, sākums bija ļoti labs. Bet pēc tam Jasmīna un Granātkoka skaudība kļuva aizvien stiprāka, un viņi izdomāja plānu, kā atriebties Rozei.

Roze stāvēja pie galda un runāja ar savu māsu Tulpi par krāšņo kleitu. Tad Jasmīns piegāja pie galda un paņēma dzērienu. Viņš pamirkšķināja Granātkokam ar aci. Tad Granātkoks sāka virzīties uz Rozes pusi. Viņš izlikās, ka neko neredz, un uzkāpa Rozei uz kleitas. Roze tieši tajā brīdī gāja uz priekšu. Granātkoks tik stipri uzkāpa, ka Roze nokrita guļus un kleitas aizmugurē ieplīsa tik lielas caurums, ka varēja redzēt apakšsvārkus. Tad Roze kļuva tik dusmīga uz Jasmīnu un Granātkoku, ka padzina viņus abus no balles.

Rozei tā kleita bija tik dārga, ka viņa par kleitu raudāja vēl ilgi. Rozei bija arī citas skaistas kleitas, bet neviena nebija tik skaista, cik saplēstā kleita. Viņa nekad vairs negribēja vilkt skaistas kleitas.

Kopš tā laika Roze kļuva cimperlīga. Kad viņai kāds kaut ko izdarīja ne tā, kā roze gribēja, viņa uzreiz apvainojās.

Lavanda

Reiz mazā, nabadzīgā ciematiņā dzīvoja meitene vārdā Lavanda. Viņa nēsāja zaļu kleitu un violetu lakatiņu. Lavanda ļoti mīlēja savu māti, jo māte vairāk rūpējās par savu mīlo meitiņu nekā par sevi. Lavanda vēlējās māmiņai kā atlīdzināt, bet nezināja, kā to izdarīt. Viņa mēģināja visu, ko varēja, taču nejuta, ka tas būtu pietiekami daudz par mātes labi padarīto darbu.

Vienu dienu uz mazo ciematiņu atbrauca karalis Nefalīns, lai ziedotu naudu mazajam ciematam. Kad Nefalīns iegriezās Lavandas un viņas mātes būdiņā, viņš ieraudzīja Lavandu un iemīlējās viņā no pirmā acu skatiena.

“Lūdzu, nauda jums ,jaunkundz, un arī jums, kundze!” karalis iesaucās.

“Ak, paldies, jūsu augstība, bet mēs nepieņemsim šo naudu, lai šī nauda nonāk pie nabadzīgākiem, jo viņiem tā ir vairāk vajadzīga,” Lavanda teica karalim.

“Bet tad, lūdzu, vai tu dzīvosi pilī kaut vai tikai vienu nedēļu!” karalis jautāja Lavandai.

“Es iešu tikai tad, ja māte varēs doties man līdz. Vai varēs?” Lavanda jautāja.

“Nu, protams,” karalis atbildēja Lavandai.

Tā nu Lavanda un viņas māte brauca uz pili, mātei bija maziņa istabiņa, kura bija pavisam vienkārši iekārtota: skapis, gulta, galds ar krēsliem. Šīs lietas bija gandrīz tikpat vienkāršas kā pašas mājās, bet nedaudz labākas, protams, arī par to māte priecājās. Bet Lavandai bija gulta, kas pilna ar rožlapiņām, un uz galda visgardākais ēdiens, krēsli, kuriem virsū vismīkstākie dūnu spilveni, un skapī viskrāšņākās kleitas. Lavandas istaba izskatījās ļoti grezna - gandrīz vai kā princesei vai pat karalienei! Viņai likās, ka viņas mātei būs tāda pati istabiņa, jo viņa taču ir tik daudz strādājusi metiņas labā.

Pienāca nakts, un visi gāja gulēt. Pa nakti Nefalīns Lavandas māti aizveda atpakaļ uz mājām. Kad pienāca rīts, Lavanda prasīja Nefalīnam, kur ir viņas māte, un viņš atbildēja, ka aizvedis to uz mājām, jo viņam likās, ka viņš Lavandas mātei nepatīkot un viņa traucējot ikdienas gaitas pilī. Lavanda raudādama aizskrēja uz dzimto ciematu, bet nevarēja savu māti atrast. Viņa no bēdām pārvētās par mazu ziedu pušķīti, un tad, kad māte atrada pušķi ar ziediem, viņa uzreiz iesaucās:

“Ak, mana mīļā Lavanda!!!”

No tā laika visi šo ziedu sauc par Lavandu.

Tulpe

Kādai saimniecei bija liels dārzs. Dārzā auga visdažādākās puķes. Tajā skaitā arī Tulpe. Šajā stāstā skaistākā nebūs roze, bet gan tulpe. Viņa bija skaisti dzeltena ar gludām lapiņām, viņa bija gudra, mīla un dažreiz pat viltīga. Viss, ko viņai vajadzēja darīt, bija stāvēt ar taisnu muguru un priecēt cilvēkus.

Kādā dienā viņai tas apnika, un viņa izdarīja viltību ar pārējām puķēm, viņa pateica, ka blakus mājai notiek karnevāls un ka viņa ies skatīties, ko tur var dabūt par brīvu. Viņa aizlavījās garām mājai un aizgāja pēc saldējuma. Pie saldējuma trauka stāvēja kāds vīrs, kuru bērni sauc par Saldējuma vīru.

Tulpe interesējās: „Kas jūs esat?”

„Es esmu Saldējuma vīrs,” viņš atbildēja.

„Vai es varētu dabūt saldējumu?” vaicāja Tulpe.

„Bet, protams, tik pieklājīgiem un skaistiem ziediem es saldējumu dodu par brīvu!” teica Saldējuma vīrs.

„Paldies, jūs esat ļoti laipns! Vai jūs nezinātu, kur es varētu atrast visskaistāko ziedu pļavu?” pieklājīgi pavaicāja Tulpe.

„Visskaistāko ziedu pļavu?” Saldējuma vīrs pārvaicāja.

„Jā!” apstiprināja Tulpe.

„Skaidrs! Jā, es zinu, kur tas ir, tev ir jāiet taisni pa Ozolu ielu, tad jānogriežas pa labi Bērzu ielā, un tad pēc Sandras ielas nonāksi visskaistāko ziedu pļavā.

„Paldies, bet vai tas ir tālu?” Tulpe interesējās.

„Nē, nemaz,” atbildēja Saldējuma vīrs.

Tā nu Tulpe sāka savu ceļu uz visskaistāko ziedu pļavu. Viņa gāja, un viņai garām nežēlīgā ātrumā traucās mašīnas. Tagad pienāca laiks, kad viņai bija jāšķērso iela, lai tiktu labajā pusē un viņa varētu nogriezties pa labi uz Bērzu ielu. Viņa gandrīz pakrita zem ātri braucoša auto. Viņa, cik vien ātri varēdama, pārskrēja pāri ceļam un notupās ceļa malā, lai atvilktu elpu. Pēc tam viņa turpināja savu ceļu, nogriezās Bērzu ielā un gāja taisni līdz Sandras ielai. Bet pa ceļam viņa satika kādu dīvainu radību. Tā bija maza vāverīte, Tulpe nekad agrāk nebija satikusi vāveri. Tā bija it kā parasta, brūna vāverīte, kura skatījās uz Tulpi ar lielām, lielām acīm un turēja rokā maisiņu ar riekstiem. Izskatījās, ka viņai ir ļoti bail.

„Neej uz visskaistāko ziedu pļavu!” teica mazā vāverīte.

„Kāpēc? Es tieši uz turieni gribēju iet!” atbildēja Tulpe.

„Tur viss deg, labāk neej, es tagad no turienes bēgu prom!” stāstīja mazā, mīlīgā vāverīte.

„Es šet nepalikšu, es iešu glābt ziedus!” atbildēja Tulpe un aizskrēja uz visskaistāko ziedu pļavu. Viņa ieskrēja pļavā un ieraudzīja, ka ir pēdējais brīdis glābt visus ziedus. Viņa ieskrēja dūmakā un pēc kāda brīž iznāca ārā ar visiem pļavas ziediem. Nu Tulpe bija varone, jo izglāba visus pļavas ziedus.

Nu par viņu runāja visā pasaulē, par skaisto, drosmīgo Tulpi.

Saules puķe.

Reiz kādā skaistā pilī karalim un karalienei piedzima maza meitiņa vārdā Emma. Viņa bija dzeltenīgā krāsā. Bet turpināsim! Viņai bija ļoti koši, skaisti, blondi mati, un viņas acu skatiens bija tik žilbinošs. Kad karalis devās pie kaimiņzemes prinča vecākiem pajautāt, vai viņa dēls Emmu precēs pēc 19 gadiem, prinča vecāki atbildēja: "Nezinu, paskatīsimies, vediet viņu iekšā!" Kad prinča vecāki ieraudzīja mazo, skaisto princesīti, viņi apklusa un teica: "Kāda jauka princesīte! Jā, lai būtu, kāzas notiks!". Karaliene gan šaubījās, vai viņu mazajai princesītei ir jāprecas, jo viņa taču var būt brīva! Bet karalis nelikās mierā un uzbļāva uz karalieni, ka meitai jāprecas.

Pēc 19 gadiem notika kāzu ceremonija. Emmai jautāja, vai viņa grib princi precēt? Emmai likās, ka viss būs labi, tādēļ viņa piekrita! Pēc septiņām dienām princis princesi aizveda uz savu slepeno māju. Princese jautāja princim: "Kas šī ir par vietu?". Princis atbildēja: "Šī ir tā vieta, kur es turu skaistas princesītes kā tevi un šīs pārējās meitenes!" Princese pārbijusies jautāja citām princesēm: "Cik jūs esat šeit ilgi, kā jūs te nokļuvāt?" Citas princeses atbildēja: "Mēs šeit esam jau piecus mēnešus un nokļuvām šeit tāpat kā tu!" Emma iekliedzās. Tad atnāca princis, un viņas apklusa. Princis teica: "Man vajag princesi Emmu". Emmai nācās iet princim iet līdz. Princis viņu sasēja un ievilka mašīnā. Princese jutās ļoti bezspēcīga, bet tad viņa atcerējās, ka arī princese var būt stipra un gudra, un viņai ienāca prātā plāns, kā no šī elles nama izglābties.

Princese lūdās: "Lūdzu, atsien mani, es darīšu visu, lūdzu!" Princis žēlīgo princesi atsēja. Bet princese pagrūda princi, un viņš iekrita elles portālā, kas sadedzināja princi. No portāla palika vieni vienīgi putekļi. Princese nokļuva pie Saules mātes. Saules māte teica princesei: "Mazo princesīt, ak, princesīt, tu esi izdarījusi ļoti labu darbu."

Princese jautāja: "Kādu?" Saules māte atbildēja: "Tu nogalināji ļauno garu!". Princese jūta ļoti lielas sāpes, tad viņa pārvērtās par košu puķi. Saules māte to pēc tam nosauca par saules puķi. No tā laika šī puķe zied gandrīz vai katrā dārzā.

Dators

Reiz kādā mājā uz maza galdiņa stāvēja dators. Viņš bija ļoti liels, tik liels, ka gandrīz aizņēma visu galdiņu. Viņš jau bija vecs un sarūsējis. Kādu dienu viņa saimnieks – septiņpadsmit gadīgais Rihards pie datora bija nosēdējis vai pusdienu un vēl joprojām blenza datorā. Te pēkšņi dators saprata, ka Rihards pie datora sēž pārāk ilgi. Kamēr Rihards skatījās datorā, tas pats izslēdzās.

-Hei! - izsaucās Rihards.

-Tev pietiks te sēdēt, labāk izej svaigā gaisā,-teica dators.

-Kas tam stulbajam datoram lēcies?-pirms viņš bija apjautis, ko tik tikko pateicis, viņa istabā iebrāzās mamma.

-Rihardiņ! Ko tu te lamājies?-viņa mamma bija sašutusi.

-Mammu, mans dators sāka runāt,-Rihards izstomīja.

-Rihardiņ, datori nerunā,- nopietnā balsī teica mamma.

Rihardam nebija ko teikt, jo viņš arī nespēja noticēt, ka viņa dators runājis. Nākamajā dienā Rihards pamodās un ilgi blenza uz datoru.

- Vai es esmu traks? – viņš sev jautāja.

- Nē,- atbildēja kāda balss.

Rihards no bailēm salēcās.

- Kas tas bija? - viņš jautāja.

- Dators, - balss atbildēja.

Rihards piegāja pie datora un apsēdās krēslā.

-Vai tu runāji? - viņš vaicāja.

-Runā tikai ekrāns, klaviatūra klusē,- dators atbildēja.

-Tātad es neesmu traks? – Rihards mēģināja sevi pārliecināt.

-Nē, Rihard, esmu tavs dators, sevi es saucu par Klikšķi.-

- Varbūt varam būt draugi?-

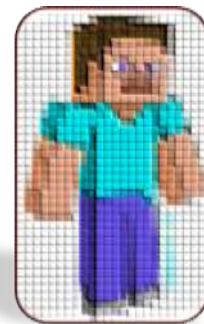
-Protams,-Rihards atbildēja.

Un tā Rihards ar Klikšķi sadraudzējās un atmeta savu datora atkarību.

Pasaka par rotaļlietu vārdā Stīvs.

Reiz vienā 2011.gada otrdienā zēns vārdā Pēteris dabūja sev rotaļlietu no kāda maģiska veikala, kur strādāja viens baiss, vecs vīrs, veikalnieks tirgoja ļoti lētus un garšīgus čipsus. Pēteris tos bieži pirka. 2011.gada otrdienā Pēterim palaimējās būt par simto pircēju, kā balvu viņš dabūja rotaļlietu. Tas bija tēls no videospēles "minecraft". Šo vīriņu Pēteris nosauca par Stīvu.

Bet ko Pēteris nezināja? Pa nakti Stīvs atdzīvojas. Izrādās, ka atdzīvojās ne tikai Stīvs, bet arī visas citas viņa rotaļlietas. Tad rotaļlietas brīnījās, ka ir dzīvas, un jautāja: "Kā tas var būt?" Tad Stīvs paskaidroja, kāpēc viņi ir dzīvi, viņš teica: "Es jūs atdzīvināju, jo tas vecais vīrs, kas mani iedeva Pēterim, no manis mēģināja tikt vaļā." Viss tāpēc, ka gribēju pārņemt planētu, tāpēc mēs to rīt mēģināsim! Vairs mūs nemocīs un varēsīm darīt, ko gribam!" Rotaļlietas visas bija ar mieru "Bet tagad ballēsimies!" Stīvs teica. Tāpēc viņi noorganizēja diskotēku un visu nakti tur dejoja.

No rīta Pēteris pamodās un ieraudzīja, ka viņa rotaļlietas dejo diskotēkā. Pēteris domāja, ka sapņo, tāpēc centās lidot. Viņš lēca gaisā, lai lidotu, bet nesanāca 😊. Bet tikmēr rotaļlietas vēl dejoja. Viņš skrēja pie mammas, lai izstāstītu redzēto. Kad Pētera mamma nenoticēja savam dēlam, Pēteris lūdzās, lai mamma atnāk uz viņa istabu un pati paskatās. Kad viņi abi iegāja istabā, arī māte to ieraudzīja un skrēja pie tēva. Tēvs, to redzēdams, teica: „Mēs darīsim visu, tikai nedariet mums pāri!”

Stīvs tad paziņoja: „Mēs pārņemsim planētu Zeme! Pagaidiet, nē, es gribēju teikt Marsu! Bet mums vēl ir vajadzīgs kosmosa kuģis!” Tēvs Stīvam atbildēja: „Mēs jums palīdzēsim!” Un cilvēki tā arī izdarīja.

Kad gaisa kuģis bija pabeigts, tajā sakāpa visas rotaļlietas un aizlidoja uz Marsu. Lūk, tā rotaļlietas pārņēma Marsu, tāpēc nav jēgas cilvēkiem braukt uz Marsu, jo tavas mantas ar savu vadoni Stīvu tur jau dzīvo. Un Marsa īstais nosaukums ir Zeme 2.

Beigas, un paldies par uzmanību!

Pavārs un pica

Reiz kādā mazā picērijā strādāja nabadzīgs pavārs, kas augu dienu cepa 1, 2, 3, 4, 5, 6 un vairāk picas.

Kad pienāca kāda parasta diena, pavāra māte diemžēl nomira. Pavārs lūdza priekšniekam vienu brīvdienu, bet tas atteica. Tā nu viņš visu dienu cepa picas, kuras kļuva sāļas no pavāra asarām. Klienti sūdzējās, ka picas esot nežēlīgi sāļas. Tad nu priekšnieks izlēma, ka viņš pavāru atlaidīs. Pavārs palika bez darba, bez naudas, bez mātes.

Kādu dienu pavāram sāka kāroties picu smaržas. Viņš skapītī atrada vienu olu, maisiņu miltu, šķipsniņu sāls, sieru un pusi desas. Pavārs cepa picu, un pēkšņi pie durvīm kāds klauvēja. Tas bija viesmīlis no picērijas! Bija tāda sajūta, ka viņi runātu veselu mūžību. Tad pēkšņi viesmīlis iesaucās: "Tu picērijā darīji labu darbu, bet es tikai nesu ēdienu cilvēkiem ēdienu." Tad pavārs atbildēja: "Labu darbu? Ha, tas taču nav nekas liels, tikai uz mīklas plāksnes uzlikt tomātu mērci, sieru un desu. Ielikt krāsnī uz pusstundu. Gatavs!!!" "Nē, mans draugs, tā tas nav!" viesmīlis iebilda. Pavārs padomāja, varbūt, ka tiešām viņš dara labu darbu citu cilvēku labā.

Tā nu pavārs izlēma atvērt savu picēriju. Pavāra draugs viesmīlis aizgāja no sava darba un pieteicās palīdzēt un strādāt pavāra picērijā. Viesmīļa brālis strādāja avīzē, un viesmīlis palūdza brālim, vai varētu izveidot reklāmu picērijai. Un to viņš arī izdarīja. Pēc pāris nedēļām picērija kļuva slavena. Bet bijušā priekšnieka picērija bankrotēja, jo uz to neviens nenāca. Bet pavāram, tagad jau šefpavāram, dzīve gāja augšup..

Rožu smarža

Reiz uz kāda plauktiņa stāvēja rozā rožu smaržas. Viņa smaržoja pēc skaistas vasaras, taureņiem, vasaras maigās vēja plūsmas un rožu lauka. Kādu saulainu vasaras dienu skaistās rožu smaržas sēdēja uz sava iemīļotā stikla plauktiņa. Stikla plauktiņš vienmēr bija tīrs un skaists, jo viņa bija pelnījusi tīru, spodru un skaistu galdiņu. Tātad, kā jau teicu, smaržas sēdēja uz sava plauktiņa un lepojās par savu skaistumu! Netālu no viņas stāvēja koši sarkana lūpu krāsa. Viņa bija tik sarkana kā lava dziļākajos vulkānos, kā pirmās jūnija magones. Un sarkanā lūpu krāsa sacīja smaržām: "Re! Tevi šodien mājkalpotāja vēl nenotīrīja". Smaržas nedaudz stostījās, jo sarkanā lūpu krāsa stāstīja

patiesību. Pēc laiciņa smaržas atbildēja: " Jā, viņa VĒL nav ieradusies, bet drīz viņa būs, es dzirdu!". Ilgi gaidīja, bet tā arī nesagaidīja to brīdi, kad atvērsies durvis un pa tām ienāks mājkalpotāja. Smarža nu bija šausmīgi izgāzusies. Un pie sevis domāja, kāpēc viņa tā arī nav notīrīta.

Kad pienāca rīts, stikla plauktiņam bija uzmetusies **SEPTIŅU MILIMETRU** bieza putekļu kārtiņa, lūpu krāsa pamodās un smējās visu rītu par rožu smaržu netīro mājokli. Smaržas raudāja, jo bija pieradusi pie skaistas dzīvesvietas. Jā, bet ar to visi piedzīvojumi nebeidzās. Mājkalpotāja kā nenāca, tā nenāca, tikai lūpu krāsai bija paveicis, jo tā stāvēja pie loga un katru rītu vēss vējiņš uzpūta, un tā viņa kļuva tīrāka.

Katru rītu skaistās, vai, atvainojiet, netīrās smaržas gaidīja mājkalpotāju. Te pēkšņi! Tavu brīnumu, viņa ienāca! Viņa skrēja pie tīrās lūpu krāsas un to slaucīja, Smaržas bija vairāk nekā pārsteigtas, kad pamanīja šo skatu. Jo vienmēr bija bijušas mājkalpotājas visdārgākais priekšmets, kad mājkalpotāja nāca, smaržas palaida savu skaisto rožu dvašu un uzsmaidīja. Par tik skaistu skatu cilvēki maksātu miljonus, tas bija tik skaisti. Mājkalpotāja sēdēja no rīta līdz vakaram pie skaistās lūpu krāsas. Smaržas bija vairāk nekā apjukušas! Tas bija kas neticams.

Pagāja 4 mēneši, bet mājkalpotāja kā nenāca, tā nenāca pie nu jau pārāk netīrajām un melnajām smaržām. Tad smaržas pie sevis nodomāja: "Es kļūstu par apsmieklu! Es tā dzīvot netaisos!" Pavilka aizkaru malu, logs atvērās plašāk, un spožā saule iespīdēja smaržu acīs, tā bija kā lava, kas dedzina, tā bija lūpu krāsas skaudība un mājkalpotājas briesmīgā izturēšanās. No šī dedzinošā stara, kas spīdēja uz smaržām, tās paslīdēja nu jau **10 CENTIMETRU** biezā putekļu kārtiņā un nokrita no stikla plauktiņa. Tajā brīdī mājkalpotāja tīrīja lūpu krāsas pārāk spodro vāciņu. **BUMS!!!!** Un smaržas nokrita, sašķīda stikla pudelīte. Rožu smarža iztvaikoja saulainās dienas noskaņās. Lūpu krāsa nobijās un sēdēja nekustīga, arī mājkalpotāja ilgi nekavējās. Viņa skrēja pie nu jau stikla gabaliņiem un visus vāca, un raudāja, tādas sāpes viņa nebija pārcietusi.

Beidzot, kad viss bija tīrs, istaba vēl joprojām smaržoja pēc skaistās rožu smaržas. Mājkalpotāja ienāca istabā, apsēdās un skatījās dedzinošajā saulē. Viņa juta sāpes, kuras cieta rožu dvašas smaržas. Tajā mirklī viņa paņēma lavas sarkano lūpu krāsu un ielika to vecā koka skapītī. Istabā bija tikai Rožu smarža un mājkalpotāja.

Pēc laika lūpu krāsa kļuva tikpat netīra, cik mājkalpotājas putekļu lupatiņa.

Māja

Reiz kādā pļavā atradās māja ar sarkanu jumtu, melnām durvīm un zaļiem logu rāmjiem. Tā tur stāvēja vairākus gadu desmitus.

Vienā jaukā vasaras dienā kāds puisītis nāca uz pļavu salasīt ziedus. Viņš gāja un te pēkšņi...viņš izdzirdēja jautājumu: „Sveiks, vai nevēlies izravēt manu sakņu dārzu, citādi mani burkāni starp tām netīrajām nezālēm nevar paelpot.” Puisēns apstulba, bet neko neteica. Pēc brītiņa puisēns attapās: „Kas ar mani runā?”

„Vai tad tu mani neredzi? Es tev stāvu tavā priekšā.”

„Nē, es tevi neredzu, varbūt tu stāvi aiz tās mājas, kas man ir priekšā?” sacīja puisēns.

„Ar tevi runā māja! Vai tad tu mani neredzi?”

„Nē, es tevi neredzu! Es redzu tikai vecus ,sapuvušus burkānus.”

„Tie burkāni nav sapuvuši.”

„Ir gan!!!”

Pēc šī teikuma bija klusums ,jo māja ļoti sabēdājās par saviem burkāniem.

„Tu apvainoji mani!” māja dusmīgi pateica. „Tev nemaz tos ziedus nevajag, ej mājās un nekad vairs te nerādies!”

„Uz redzi! Es ceru, ka tavi burkāni nekad tā arī neizaugs un neviens tās nezāles neizravēs!”

„Tu gan esi viens nejauks, nekaunīgs puisēns.”

Pēc šīs sarunas zēns aizgāja mājās un nekad negribēja satikt šo pretīgo, veco māju. Viņš taču bija daudz gudrāks.

Nākamajā vasarā zēns bija aizmirsis par māju. Viņa vecāki bija pārdevuši veco māju, un viņiem vajadzēja nopirkt jaunu. Viņi apskatīja vairākas mājas, arī veco māju ar sarkano jumtu, melnajām durvīm un zaļajiem logu rāmjiem. No visām mājām zēna vecākiem vislabāk patika tieši vecā māja. Drīz viņi tajā ievācās. Zēns vēl joprojām neko neatcerējās. Kādu dienu, kad zēns bija izgājis ārā paspēlēt bumbu, māja pēkšņi ierunājās.

„Kāpēc tu mani tad apvainoji?” vaicāja māja.

„Kas ar mani runā?”

„Tu patiešām mani neatceries?”

„Nē!”

„Nu labi. Varbūt tomēr labāk būsim draugi?”

„Labi.”

Tā nu viņi kļuva labi draugi, un māja uz visiem laikiem aizmirs par nekaunīgo zēnu, kurš apsūkāja viņas burkānus.

Monēta

Tas viss sākās monētu kaltuvē. Tur bija tūkstošiem monētu. Arī es. Ak vai, piedodiet, es ar sevi neiepazīstināju, mani sauc monēta. Nu labi, pajokojos, mani sauc Ēriks. Draugi sauc par monētu Ēriku, bet pārdevēji un pircēji par Eiro. Dažreiz arī par Eiriku.

Kā es jau teicu, es uzrados kaltuvē, tajos laikos es biju spīdīgs un spodrs. Tā nu es nonācu kādā veikalā un tur redzēju, ka citas monētas ielien maciņos, bet es joprojām sēžu pie pārdevējas. Kāpēc mani nevar aizvest kaut vai uz valūtas maiņas punktu, kur es satiktu citas valūtas, piemēram, dolārus. Tas būtu tik interesanti, jo dolārus, manuprāt, zina ikviens cilvēks un ikviena monēta. Bet nu, ja esmu kasē pie pārdevējas, tad ko man darīt?

Bet iedomājieties, es tiku pie vismaz kāda maza prieciņa. Es no kases tiku kāda kunga makā, tas bija brūns ādas maks, tajā atradās arī mazmazītiņie centi. Bet tad, kad ieraudzīju savu sapni, es gandrīz vai izlēcu no brūnā maka laukā. Jūs gribat zināt, kas tas bija? Tas bija dolārs!!! Taču dolārs runāja tikai angļu valodā. Un vai tad es - tāds latvietis - zināšu angļu valodu?

Ak vai, nu mani atkal iedod pārdevējai. Fui!!! Kas te tik mākslīgi smaržo! Tas bija kosmētikas veikals, un pārdevējas rokas smaržoja pēc... nu, vārdu sakot, pēc kā ļoti mākslīga, un es atzišos, arī mazlietiņ jauki. Droši vien kungs nopirka kosmētiku savai sievai vai arī sev. Pēc dažām stundām mani iedeva kādai dāmai, kas nopirka "Dior" smaržas.

Salīdzinot ar kunga maku, dāmas maks bija kārtīgāks, skaistāks un tīrāks. Pats galvenais - tur bija tik daudz klienta, dāvanu un atlaižu karšu! Lielākā daļa karšu bija no kosmētikas un apģērbu veikaliem.

Pienāca lielveikala slēgšanas laiks, un es braucu ar dāmu uz viņas mājām, izrādās, ka viņai bija dzimšanas diena, tādēļ viņas dzīvesbiedrs ar bērniem bija sagādājuši pārsteiguma ballīti dāmai, pareizāk sakot, jubilārei. Viņi bija sagādājuši lielu, lielu, dāvanu. Ceļojumu uz ASV!!! Priecājās ne tikai jubilāre, bet arī viņas bērni, vīrs. Un, protams, arī es! Es braukšu uz ASV!!! Tur es satikšu vēl vairāk dolāru nekā valūtas maiņas punktā.

Pēc dažām nedēļām dāmas ģimene sakrāmēja somas un devās uz... lielveikalu? Ko tur? Varbūt nopirkt dažas lietas ceļojumam? Bet tad mēs ieradāmies valūtas maiņas punktā.☹ Ja mani ieliks valūtas maiņā, es neredzēšu ASV, bet redzēšu tikai vienu vai divus dolārus, kuri vispār pat nemāk latviešu valodu!

Man palaimējās! Valūtas maiņas punktā atdeva citas monētas, un tas nozīmē - es braucu uz ASV!!!